

Een kunstknief, mini-nieren, of een diabetesbehandeling zonder insulinespuit?

P8-9 Welke doorbraken kunnen we verwachten van de regeneratieve geneeskunde? Een interview met het Maastrichtse kopstuk Clemens van Blitterswijk **Foto: Joey Roberts**

Hoofd UM Sport vertrekt na acht maanden

Het hoofd van UM Sport, Nico Freriks, heeft per 1 februari zijn functie neergelegd. Hij was sinds half juni 2018 in dienst. Een verschil van mening over de "verwachtingen, visie en toekomst" van UM Sport zou hieraan ten grondslag liggen, zegt Pascal Breuls, directeur studentenservicecentrum en de directe baas van Freriks.

Freriks volgde afgelopen zomer Birgitte Hendrickx op - zij zwaaide twintig jaar de scepter - die directielid van het SSC werd. Hij is een oud-topvolleyballer die 347 keer voor het Nederlands team uitkwam. In 2018 rondde hij de executive MBA Sportmanagement aan de Maastricht School of Management af en werkte voor zijn komst naar Maastricht als projectmanager van JOGG (Jongeren Op Gezond Gewicht) in de gemeente Horst aan de Maas. Hij had geen ervaring met studentensport.

Breuls wil niet ingaan op het hoe en waarom van het vertrek, behalve dat "we in goed overleg de arbeidsrelatie hebben beëindigd". Dat er binnen UM Sport al een tijdje onrust zou bestaan over bijvoorbeeld het personeelsbeleid ('kleine' aanstellingen, geen uitzicht op uitbreiding) of de koers, noemt hij "heel zwaar aangezet. Je hebt hier en daar meningsverschillen, maar die heb je overal". Freriks wilde geen commentaar geven.

Er komt nu zo spoedig mogelijk een nieuwe vacature, aldus Breuls, die benadrukt hoe "trots" hij is dat hij de sportafdeling onder zich heeft. Wat betreft de koers: "Die ga ik samen met het team en het nieuwe afdelingshoofd uitwerken." Die zal, zo hoopt hij, na de zomer aantreden. Wie in de tussentijd de honneurs waarneemt, is nog niet duidelijk.

Riki Janssen

Wednesday evening 19.30. A man calls. His wife has a lot of pain, in her lower left abdomen.

P6 What's the matter? This question needs to be answered by medical student Luc van Galen, who has a side job at the urgent care centre of the hospital.

Wat is the best chip shop in town?

P7 Together with two Belgian students Piet Eichholz eats chips with 'zuurvlees' at three shops. (Or see page 10 for the Dutch version) Photo: Joey Roberts

Maastricht executive board supports WOinActie

The Executive Board supports the protest movement WOinActie and will arrange transport in the case of sufficient interest. Rector Rianne Letschert said so last week during a plenary meeting of the University Council. This was to the dissatisfaction of the student fraction.

WOinActie is going to demonstrate in The Hague on 15 March against cuts in education and the ever-increasing pressure of work. A representative of the movement in Maastricht, Renée van de Vall, stated during a University Council meeting that this was urgently needed. She was there upon the Council's invitation and asked for support by personnel, students and the Executive Board.

Van de Vall received this support. Letschert: "We endorse WOinActie's objectives. If sufficient people want to protest, we will provide the coaches." The Executive Board members themselves, by the way, won't be going to The Hague. "We have our own ways of standing up for the interest of the university: for example

by speaking with the minister." The students weren't very happy with this support. Ruben Berg-

huis from Dope: "The university shouldn't become involved in political discussions. Facilitating the strike is a matter for the unions. If they don't succeed, how much support is there for the strike?"

This didn't go down very well with the academic staff members. Academic council member Raymond Luja: "If we were to stick purely to what we are paid to do, we would now be having a completely different discussion. In that case, I would be supervising half the number of tutorial groups that I now supervise. It is all thanks to the commitment of staff that education continues to be so good."

Van de Vall asked the University Council to organise - together with WOinActie - a debate about solutions to the work pressure problems during the week of the protest. "More money by itself is not enough". When her request didn't receive immediate support, University Council chairman Jonathan van Tilburg said that he would inquire among the fractions whether there was a willingness to act. The rector already agreed to participate.

Yuri Meesen

SPLINTERS

Een grappig voorval, een opvallend nieuwtje, iets interessants wat elders in het land gebeurde: het staat in deze rubriek.

Duurzaamheids festival

Festivalliefhebbers: opgelet. Naast de gebruikelijke festivals in het hele land komt er deze zomer ook een duurzaamheidsfestival in Maastricht. Een van de goedkopere, want de entree is gratis en als je voor de opening meehelpt om de rivieroever van de Maas afvalvrij te maken, krijg je muntjes om iets te eten. Met dit idee won het studenteninitiatief Precious Plastic Maastricht vorige week de Build the City-wedstrijd. Studenten konden voor deze competitie projecten indienen die studenten en Maastrichtenaars dichterbij elkaar brengen. “We willen deelnemers van de opruimingsactie indelen in gemixte groepjes, zodat bewoners en studenten samen iets doen voor hun stad”, zegt Ezekiel Stevens, eerstejaars Maastricht Science Program en mede-oprichter van Precious Plastic Maastricht. Het project werd door de jury unaniem tot winnaar verkozen. Ze winnen 4000 euro om het project uit te voeren. Waar het festival precies gaat plaatsvinden is nog niet duidelijk, “daarover lopen nu gesprekken met de gemeente”, zegt Stevens.

Studenten- orkest Utrecht genomineerd voor ‘Oscar’

Het studentenorkest van Utrecht is met zijn versie van de opera *Thijl* genomineerd voor een International Opera Award; in de volksmond ook wel de Oscars van de opera. Volgens de studenten is het de eerste keer dat een amateurorkest voor de prijs is genomineerd. Het orkest kan de prijs winnen in de categorie ‘herontdekt werk’. Het origineel werd geschreven door de Nederlandse

componist Jan van Gilse en gaat over de fictieve volksheld Tijn Uilenspiegel, die het in de Tachtigjarige Oorlog opnam tegen het Spaanse Rijk. Na de laatste uitvoering in 1980 raakte het werk kwijt. Alleen de handgeschreven bladmuziek was er nog. Die ontcijferen was volgens velen een onmogelijke klus. De reden voor het studentenorkest om ervoor te gaan was waarschijnlijk ook de reden voor hun nominatie. Met zijn allen werkten ze er “honderdduizenden uren” aan, denkt dirigent Bas Pollard. Pollard kreeg na de opvoeringen afgelopen zomer veel complimenten van kenners. Mocht het orkest onverhoopt toch ooit om een dirigent verleggen zitten, dan kunnen zij aan UM-rector Rianne Letschert denken. Zij staat in mei voor het Helmonds Muziek Corps voor de Helmondse versie van dirigentenwedstrijd Maestro.

Warme Truien week

Op vrijdag 15 februari is het nationale Warme Truiendag; de afgelopen jaren deed de Universiteit Maastricht er al aan mee.

Dit jaar doen ze daar – op initiatief van het Green Office van de UM – een scheepje bovenop: van 11 tot en met 15 februari is het Warme Truienweek.

In de meeste universiteitsgebouwen in de binnenstad staat de verwarming die week een graadje lager dan normaal. In Randwyck blijft de temperatuur vanwege laboratoria en proefdieren hetzelfde. Natuurlijk kunnen medewerkers wel zelf de verwarming van hun kantoor een standje lager draaien.

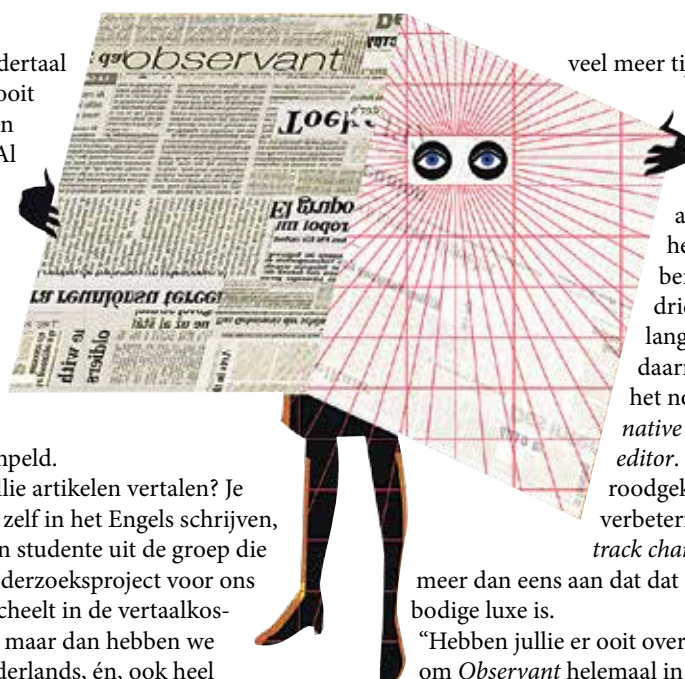
Vorig jaar werd er tijdens de Warme Truiendag van de UM 1,8 ton minder CO₂ uitgestoten. Om dat wat tastbaarder te maken: een ton CO₂ stoot je uit als je 16 duizend kilometer met de trein reist of driehonderd kilo papier verbruikt. Bovendien blijkt uit onderzoek dat een op de vijf deelnemers na een Warme Truiendag bewuster met energie omgaat. Na vijf dagen is de hele universiteit overtuigd, moet het Green Office gedacht hebben. ... Toch?

Geslaagd voor Engels, en dan?

Er ligt een stapeltje met diploma's Engels op mijn bureau. Eén van iedere journalist en een van de redactie-assistent. Het zijn de bewijzen dat het hele *Observant*-team minimaal op taalniveau C1 zit (C2 is het hoogste niveau volgens het zogenaamde Europees Referentiekader (ERK)). En dat is de Engelse taaleis die voor ons geldt, zo stond in een e-mail van de Berg die vertelde dat ook *Observant* is opgenomen in een pilot over de invoering van het nieuwe UM-taalbeleid.

We voldoen aan de eisen, en mogen ons een “vaardig gebruiker” noemen, volgens het ERK. Mooi. Maar dat betekent niet dat we net zo makkelijk in het Engels interviewen of - laat staan - schrijven als in het Nederlands. Hoe vaak we niet moeten uitleggen dat de soepelheid, de woordenschat en de creativiteit waar-

over je in je moedertaal beschikt, bijna nooit te evenaren zijn in een andere taal. Al helemaal niet - in het geval van Engels - als je niet in Groot-Brittannië of bijvoorbeeld de Verenigde Staten woont en er de hele dag in bent ondergedompeld. Waarom laten jullie artikelen vertalen? Je kunt ze toch ook zelf in het Engels schrijven, vroeg onlangs een studente uit de groep die een Premium-onderzoeksproject voor ons gaat uitvoeren. Scheelt in de vertaalkosten. Ja, dat klopt, maar dan hebben we ze niet in het Nederlands, én, ook heel belangrijk, zo'n Engelstalig bericht kost ons

veel meer tijd. Laat ik voor mezelf spreken: met een artikel in het Engels ben ik zeker drie keer zo lang bezig - en daarna moet het nog naar de *native speaker editor*. Alle roodgekleurde verbeteringen via *track changes* tonen meer dan eens aan dat dat geen overbodige luxe is.

“Hebben jullie er ooit over nagedacht om *Observant* helemaal in het Engels uit te brengen?”, vroeg diezelfde stu-

dente, die haar wortels in Wallonië heeft. Het is een vaak gestelde vraag. Ja, daar hebben we over nagedacht, en vervolgens besloten - én opgenomen in ons beleidsplan - om het niet te doen.

Niet alleen is de universiteit officieel tweetalig; wij willen als blad een brede academische gemeenschap bedienen. De keuze voor alleen Engels, zo blijkt uit onze kleinschalige lezersonderzoeken, zou ons weleens een hoop Nederlandse lezers kunnen kosten. Die hebben vaak geen zin om in hun vrije tijd ook nog eens Engels te lezen. De studente herkent dat. “Ik lees het nieuws of de krant ook liever in het Frans.” Ze krijgt bijval van een medestudente. Alleen kiest zij voor het Grieks.

Riki Janssen

Iedere week schrijft de hoofdredacteur over het leven op de redactie. Eerdere afleveringen op www.observantonline.nl

Directeur Martijn: “U-raad was een grillige partner”

Groen licht kwaliteitsafspraken FPN

De universiteitsraad stemde vorige week ook in met de kwaliteitsafspraken van de faculteit psychologie en neurowetenschap. Alle faculteiten hebben nu groen licht.

Vlak voor kerst kregen de kwaliteitsafspraken - de besteding van het geld dat vrijkomt door de afschaffing van de basisbeurs - van de psychologen geen goedkeuring van de universiteitsraad. Heet hangijzer: de faculteit zou niet al het onderwijsgeld dat ze van het rijk krijgt ook daadwerkelijk aan onderwijs besteden. Uitleg van het aangeschoven faculteitsbestuur over de kostbare, maar noodzakelijke onderzoeksinfrastructuur met zijn laboratoria en

scanners, de achterblijvende overheidsbijdrage (FPN gedraagt zich wat betreft onderzoek als FHML, maar krijgt niet de hogere bètafinanciering per student) en de samenhang tussen onderzoek en onderwijs, kon de U-raad toen niet overtuigen.

Maar na een overleg tussen een delegatie van de U-raad en de faculteit half januari, en een presentatie van faculteitsdirecteur Carolien Martijn tijdens de jongste raadsvergadering, was de kou uit de lucht. Martijn vertelde dat de staf gemiddeld 59 procent van zijn tijd aan onderwijs besteedt; de faculteit ondanks een sterke groei blijft kiezen voor kleine onderwijsgroepen; de scores op de rankings goed

zijn; dat FPN de drie door de U-raad aangewezen thema's - kleinschalig intensief onderwijs, begeleiding van studenten en 'professionalisering' van docenten; drie van de in totaal zes thema's die landelijk zijn vastgesteld - al op niveau heeft en dit met de studievoorschotmiddelen op niveau wil houden. Bovendien, zo legde ze uit, heeft FPN ook extra zaken in het kader van de kwaliteitsafspraken aangepakt: denk aan het mentorschap voor masterstudenten en de aanstelling van een assessment coördinator.

Hoe kijkt de faculteit terug op het proces, wilde studentraadslid Niels van der Sangen weten. Kan ik eerlijk zijn, vroeg Martijn. “De

U-raad was een grillige partner voor ons. Wij waren als bestuur al langer bezig met de invulling van de kwaliteitsafspraken.” De afkeuring voor kerst was een “schok”, vulde decaan Anita Jansen aan. “We dachten dat we het goed deden.” Martijn: “U hield nu heel strikt vast aan de thema's 1, 2 en 6. Ik hoop dat u ons in de toekomst wat meer ruimte geeft en meer naar de inhoud kijkt en niet alleen naar de besteding van de euro's.”

Waarna de kwaliteitsafspraken onder applaus werden goedgekeurd.

Riki Janssen

Demonstratie WOinActie afgelopen december in Den Haag Foto: Kim Pieper

College van bestuur steunt WOinActie

Het college van bestuur steunt de protestbeweging WOinActie en regelt bij genoeg interesse bussen. Dat zei rector Rianne Letschert vorige week tijdens de plenaire vergadering van de universiteitsraad. Dit tot ongenoegen van de studentengeleding.

WOinActie gaat op 15 maart op het Malieveld in Den Haag demonstreren tegen de bezuinigingen op onderwijs en de steeds hoger oplopende werkdruk. En dat is hoognodig, zei

vertegenwoordiger van de beweging in Maas-tricht, Renée van de Vall, tijdens de U-raadsvergadering. Zij was daar op uitnodiging van de raad en vroeg om steun van het personeel, de studenten en van het college.

Die bijval kreeg Van de Vall. Letschert: “Wij staan achter de doelstellingen van WOinActie. Als er genoeg mensen willen gaan protesteren, regelen wij bussen.” Het college gaat zelf overigens niet mee naar Den Haag. “Wij hebben eigen wegen om op te komen voor de belangen van de universiteit: bijvoorbeeld via gesprekken met de minister.”

De studenten waren niet blij met deze steun. Ruben Berghuis van Dope: “De universiteit moet zich niet mengen in politieke discussies. De staking faciliteren is een taak van de vakbonden. Als dat niet lukt, hoe erg leeft het

dan?”

Dat schoot bij het wetenschappelijk personeel in het verkeerde keelgat. WP-raadslid Raymond Luja: “Als wij alleen maar zouden doen waarvoor we betaald krijgen, dan hadden we nu een hele andere discussie. Dan zou ik bijvoorbeeld de helft minder onderwijsgroepen geven. Dankzij het commitment van het personeel blijft het onderwijs zo goed.”

Van de Vall vroeg de U-raad om samen met WOinActie in de week van het protest een debat te organiseren over oplossingen voor het werkdrukprobleem. “Alleen meer geld is niet genoeg”. Toen haar verzoek niet meteen bijval kreeg, zei U-raadsvoorzitter Jonathan van Tilburg dat hij bij de fracties zou gaan peilen of die bereidheid er is. De rector zei al toe dat ze zal deelnemen.

YM

Tragos roept leden op: word stamceldonor

Studentenvereniging Tragos organiseert van 18 februari tot en met 22 februari voor het eerst een Donorweek. Tijdens deze week gaat de vereniging haar leden aanmoedigen om stamceldonor te worden. Ook halen ze geld op voor Stichting Matchis, het Nederlands centrum voor stamceldonoren.

Daarvoor staat onder andere op dinsdag tussen 12.00-18.00 uur een stand op de Markt. Hier kunnen mensen lege plastic flessen en kratjes afgeven, die Tragos vervolgens voor Matchis gaat inleveren. Tijdens de borrelavonden die week op de sociëteit gaat 10 cent van ieder verkocht biertje naar het goede doel.

De week wordt op maandagavond afgetrapt met een voorlichtingsavond voor de leden over stamceldonatie. Daar bestaan nog veel misverstanden over. Mensen denken dat stamcellen alleen uit beenmerg gehaald kunnen worden, maar in 85 procent van de gevallen worden ze uit het bloed gehaald. Ook zal een van de leden, die zelf met dank aan stamceldonatie genezen is van leukemie, zijn verhaal doen. De rest van de week kunnen leden zich aanmelden als donor bij een stand in de sociëteit.

Tragos is niet de enige die zich inzet voor het goede doel. Studentenroeivereniging Saurus doet op 22-23 februari mee aan de carnavals Elfstedentocht - een 'roeitocht' van 210 kilometer op de ergometer om geld op te halen voor Stichting KiKa.

Op 28 maart is in het Duboisdomein 30 een spinning challenge voor KWF Kankerbestrijding. Dit om universitair docent Health Policy and Management Daan Westra te ondersteunen. Hij fietst in juni vijf keer de Alpe d'Huez op voor het goede doel, een keer voor iedere week dat zijn vriendin chemo moest ondergaan.

CF

Heel Holland

Ik zit er klaar voor. De finale van *Heel Holland Bakt*. Met mij zo'n 3 tot 4 miljoen andere Nederlanders, dus ik hoef me er niet voor te schamen.

Drie dames nemen het tegen elkaar op in de finale, en mijn favoriet is Anna, de marine-korporaal. Ze werkt gestructureerd, opgeruimd en op tijd. Alles wat je van een korporaal verwacht, maar dan aan het aanrecht en de oven. Waarom fascineert dit programma mij wél, terwijl geen enkel ander Nederlandse spelprogramma mij boeien kan?

Ik denk dat ik het weet. *Heel Holland Bakt* is een 'slow' competitie die de technische vaar-

digheden en creativiteit van de bakkers op de proef stelt, maar tegelijkertijd staan de bakpro-

ducten bloot aan de onvoorspelbaarheid van natuur- en scheikundige reacties. Een tikkeltje te veel zuur, zoet of bitter, kan de baktijd, de consistentie, de gaarheid, de smaak en de vorm fataal zijn. De serieuze gezichten van Janny en Robèrt, die langs de werktafels lopen en kritische blikken werpen en suggestieve vragen stellen: “Gaat dat écht wel rijzen, denk je?”, “pas je op met de smaakcombinaties?”, “ik wil wel nog bessen proeven, hoor!”.....

Weg zijn de grote vraagstukken van deze tijd, weg zijn de muizenissen van kantoor en weg is de aandacht voor de directe omgeving: het baksel telt! Ik leer over deegsoorten, smaakcombinaties en decoraties, en neem me wekelijks voor om dat ook eens te bakken.

Gebeurt natuurlijk nooit, maar het voornemen alleen al, geeft bevrediging en het beste excuus om volgende week weer voor de buis te zitten, *same time, same place*.

Vanavond is de climax en de anticlimax: dan weet ik - en enkele miljoenen Nederlanders met mij - wie de finale gewonnen heeft, maar het is ook het afscheid van mijn verantwoorde vlucht uit de werkelijkheid op de zondagavonden.

Dan wordt het een jaar lang 'Heel Holland Snakt'.

Ellen Krijnen, Senior Advisor Marketing and Recruitment, the Netherlands

Deze column is geschreven op persoonlijke titel

Getting people into the right mood

Imagine you, a researcher, are given a bag of money, unlimited time and personnel. What research would you do? Professor Bernadette Jansma would like to know what happens in the brain when people understand each other. Are they literally on the same (brain) wavelength?

It all started with the chairwomanship of the department in 2004. After that, she was dean of the Faculty of Psychology and Neurosciences and subsequently dean of Humanities and Sciences, as the Faculty of Science and Engineering was then called. Bernadette Jansma loves managing, setting out the course of a programme with a group of people, but that is difficult to combine with research. Since she retired as a dean last year, she has all the time in the world for research. Her expertise? Her profile page states: *aiming at getting wiser every day*. In scientific terms, she studies brain processes such as perception, attention and language, often using neuroimaging techniques.

Her dream research would be about commu-

“Imagine you could synchronise people’s wavelengths so that they are in the same mood before they meet up”

nication. What exactly happens in the brain when people understand each other? “When a colleague tells a story about a cycling trip to Amsterdam, that doesn’t just activate my linguistic network but also all my background knowledge, emotions and imagination of Amsterdam, cycling, the landscape, et cetera. All that together we refer to as a mental model, in fact a specific pattern of brainwaves.”

It has been proven that people who talk with each other, show comparable mental models at that time. It is suspected that during the conversation these are constantly synchronised,

but Jansma wants to know how that works exactly. “Until now only a handful of studies have been carried out, simplistic and on a small scale. I would like to set up a large-scale experiment, not in the lab but in an everyday setting.”

She would like to stick electrodes on five hundred test subjects, to register the various brainwaves. The test subjects should be connected to the same institute, business, whatever, where they meet socially, have a coffee or have business meetings. They would all wear smart glasses, fitted with a camera, so that Jansma can see during which activity synchronisation occurs. Is it only when they agree, or is it also when they have a difference of opinion? What happens if they get physical with each other?

“As a neuroscientist you couldn’t do this study by yourself, you would need experts in the field of artificial intelligence. Furthermore, terabytes of information would be collected and all these need to be analysed. So data scientists would also need to be included.” What would such a study provide us with? “We live in a society in which everyone is busy and has very little time, even to meet with friends and family. So when you meet up, you don’t want to waste time superficially chatting and not making a connection. Imagine you could synchronise people’s wavelengths so that they are in the same mood before they meet up. That might increase the quality of the get-together.”

Jansma sees a whole range of ‘follow-up studies’. “You could follow a couple in a marriage, but also patients with autistic disorders. Can their socioemotional limitations be traced in the brain? Do they in fact synchronize less easily? Something else: what happens in the heads of leaders and followers? Does a charismatic leader enforce synchronisation? Or a little closer to home: what happens in an Executive Board meeting? To what extent are our members of the Executive Board aligned with each other?”

Maurice Timmermans

 Nederlandse versie op www.observantonline.nl

Check the website for an overview of this series

Wishful Thinking

Bernadette Jansma Photo: Joey Roberts

Shake, kiss, hug

I've lived in the Netherlands for almost 20 years, and still struggle with some aspects of Dutch culture. When do you shake hands? The moment of introduction is clear – both parties extend their right hands and shake, with a more or less firm and sweaty palm. But what about your colleagues? Should you shake their hands every time you see them, after a holiday, or in early January? Only on formal occasions, or at meetings when you might be shaking hands with people you've just met so not shaking the hands of your familiar colleagues might be seen as a rebuff? What's the cut-off in terms of numbers? You arrive at a meeting. Five people are in the room: two you've never met, three you know well. Shaking hands with everyone is probably a good idea. But what if there are ten people? Or if someone arrives late? At an interview for a NWO research grant, the secretary informed all candidates in advance that there would be no hand shaking with committee members in order to save time. I didn't particularly mind, but my Dutch colleagues found this extremely rude. Kissing is even more complicated in multicultural settings – once, twice, thrice, or not at all if you don't really like them? Should your lips actually touch the other person's cheek, or is air-kissing expected, maybe even preferred? Sometimes there is a complicated move involving both handshake and kissing. My instinct if doing the kissing thing, is to place one of my hands on the other person's upper arm, going in for more of a Canadian hug. I've noticed some recoil at this invasion of space. Maybe the handshake is there to prevent too much contact between the upper bodies of the people involved. I used to work in England where physical contact between colleagues is rare. Not because the English have a heightened sensibility for inappropriate workplace behaviour, but they're just not very physically expressive. Now if I arrive at meetings in England with my arm outstretched, they recoil in fear, as I remember too late that a brief nod and smile will suffice.

Sally Wyatt,
Professor Digital Cultures at Faso

This column reflects the personal views of the author

Director Martijn: “University Council was a capricious partner” Green light for FPN’s quality agreements

The University Council endorsed the Faculty of Psychology and Neurosciences’ quality agreements last week. All faculties have now been given the go-ahead.

Just before Christmas, Psychology’s quality agreements - the allocation of the funds made available through the abolishing of the basic grant system - were rejected by the University Council. The controversial issue was the fact that the faculty was not actually spending all the money received from the government on education. Explanations by the Faculty Board, sitting in on the meeting, about the costly but necessary research infrastructure with its laboratories and scanners, the lack of government funding (as far as research is concerned, FPN behaves much like FHML, but does not receive the higher science funding rate per student) and the link between research and education,

did not convince the University Council.

But after discussions between a University Council delegation and the faculty mid-January, and a presentation by faculty director Carolien Martijn during the latest council meeting, the matter was resolved. Martijn stated that staff spend on average 59 per cent of their time on education; the faculty continues to opt for small tutorial groups despite the strong growth in numbers; the scores on the rankings are good; that FPN has already achieved the three themes designated by the University Council - small-scale intensive education, supervision of students, and ‘professionalisation’ of lecturers; three of the total of six themes assigned on a national level - and wants to maintain this level with money from the student loan system. Moreover, she explained, FPN has also dealt with other matters within the framework of the quality agreements, such as mentoring of mas-

ter’s students and the appointment of an assessment co-ordinator.

“How does the faculty look back on the process?” student council member Niels van der Sangen wanted to know. “Can I be completely honest,” Martijn asked. “The University Council was a capricious partner for us. As a board, we had been working on the details of the quality agreements for some time.” The rejection before Christmas was a “shock”, dean Anita Jansen added. “We thought we were doing a good job.” Martijn: “You now strictly adhered to themes 1, 2 and 6. I hope that in the future you will give us more leeway and look at the content more so than how euros are spent.” After this, the quality agreements were approved amidst applause.

Riki Janssen

Head of UM Sports leaves after eight months

The head of UM Sports, Nico Freriks, has handed in his notice as of 1 February. He had the position since mid-June 2018. A difference of opinion concerning the “expectations, vision and future” of UM Sports was supposedly the underlying reason, says Pascal Breuls, director of Student Services Centre and Freriks’ immediate boss.

Freriks took over from Birgitte Hendrickx last summer - she said farewell after ruling the roost for twenty years - following on to become a member of the board of directors at SSC. He is a former top volleyball player who played 347 matches for the Dutch national team.

In 2018 he completed the executive MBA of Sports Management at the Maastricht School of Management and worked as a project manager for JOGG (Jongeren Op Gezond Gewicht, Youths at a Healthy Weight) in the municipality of Horst aan de Maas before coming to Maastricht. He had no experience with student sports.

Breuls did not want to discuss the how and why of the departure, except that “the labour agreement was discontinued after thoughtful consideration by both parties”. The fact that within UM Sports there has been unrest for some time about things such as personnel policy (‘minor’ appointments, no prospect of expansion) or

the course, he calls “greatly exaggerated. There are differences of opinion here and there, but that is the same everywhere”. Freriks did not wish to comment.

A replacement will be looked for as soon as possible, said Breuls, who emphasised how “proud” he is to be head of the sports department. As far as UM Sports’ course is concerned: “I am going set this out with the team and the new department head.” He hopes that he/she will start work after the summer. Exactly who will do the honours in the meantime, is not clear yet.

Riki Janssen

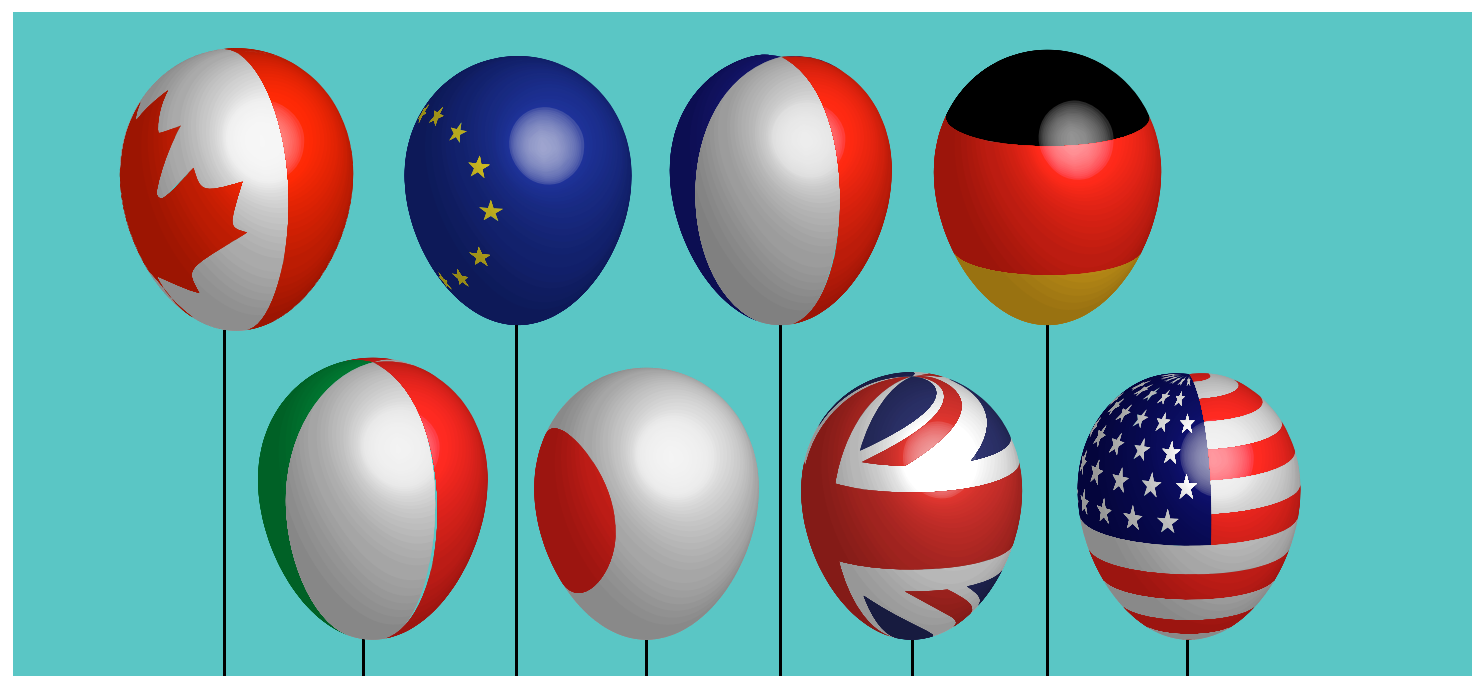

Illustration: Pixabay

More international students in Dutch universities

The number of foreign students who choose Dutch universities or universities of applied sciences is growing. Their numbers have more than doubled in the past ten years. Especially the universities’ master’s programmes are popular, as internationalisation organisation Nuffic’s monitor shows.

At the moment, 10.5 per cent of all students in higher education are from abroad. In university master’s programmes, as many as one in every five students have an international background. Germans (22,125) in particular find their way to Dutch lecture halls, followed by Chinese (4,475) and Italians (4,077). A remarkable fact is that over the past five years more and more students

from India, Italy and Spain have come here to get a degree.

Economics programmes are popular, but technical study programmes are in demand too. Almost one quarter of the international graduates from the Netherlands still live in this country after five years. The Nuffic report published last year showed that this contributes between 1.64 and 2.08 billion euro to the treasury every year.

The Netherlands is also becoming more sought-after among Erasmus grant students. Almost ten thousand foreign students came to the Netherlands in 2016 for one or two semesters. Another four thousand came here on a work placement. In comparison: in 2007, the

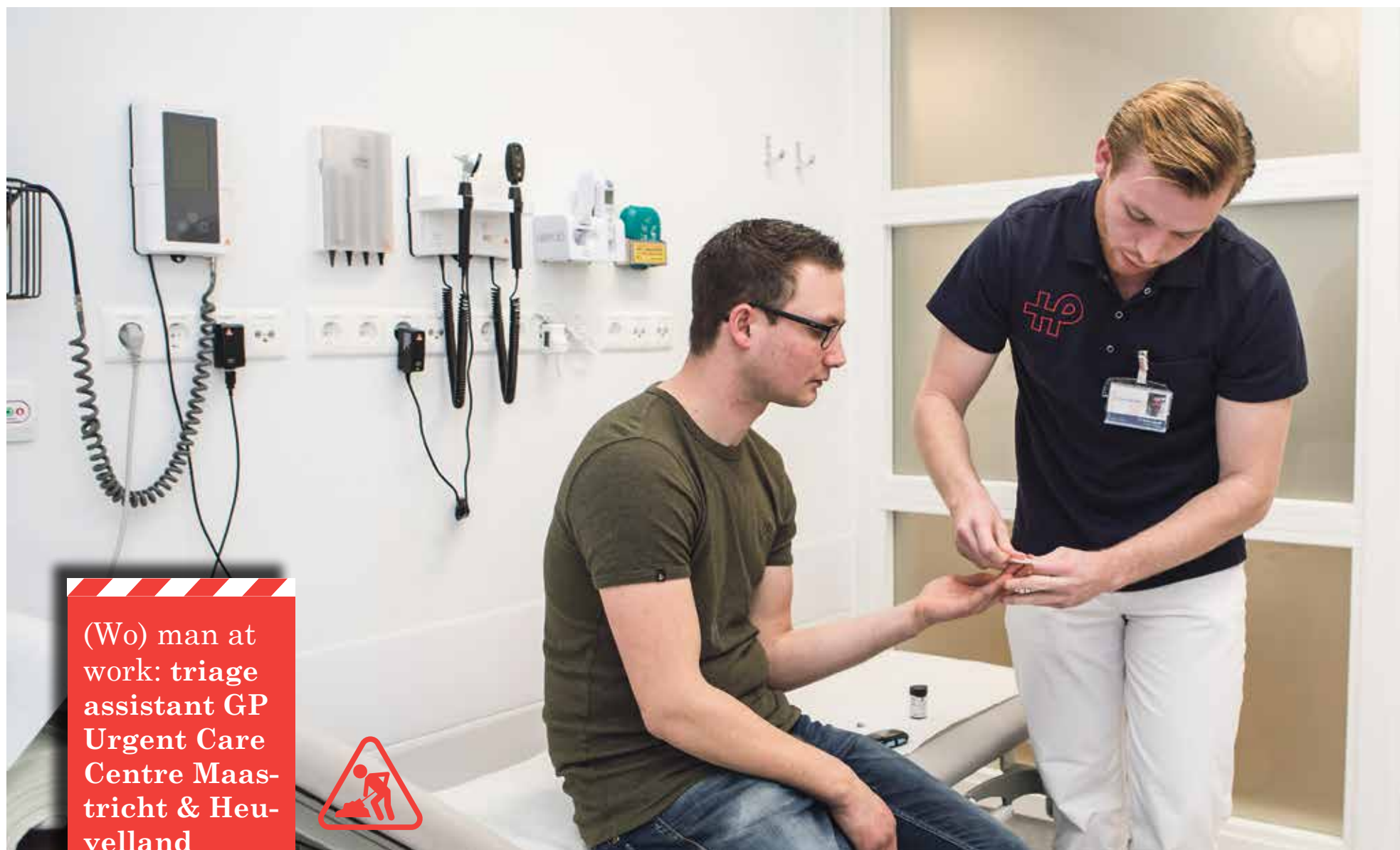
number was seven thousand and fewer than one thousand respectively.

And Dutch students? One quarter leaves for a temporary stay abroad. This puts the Dutch well above the European standard of 20 per cent for 2020.

The Dutch tend to choose prestigious British institutes such as Oxford, Cambridge and King’s College London. Belgium is popular too, especially among medical or obstetrics students, who face an intake restriction in this country.

Most of the students who opt for experience abroad are from higher educated parents. Nuffic feels that “this is a reason for concern”. Subsidies for that specific target group might change this.

HOP

(Wo) man at work: triage assistant GP Urgent Care Centre Maastricht & Heuvelland

A young man with diabetes wants to know if his blood glucose level is OK Photo: Loraine Bodewes

Luc van Galen (23, fourth-year student of Medicine) works about eight hours per week, earning 11.35 euros per hour excluding evening and weekend surcharges

“Your wife isn’t pregnant?”

“So your wife is in bed, in a lot of pain? And the pain started a few hours ago in her lower left abdomen?” Medical student Luc van Galen, wearing a headset with a microphone, takes notes on a computer. It’s Wednesday evening, half past seven.

At the recently renovated GP Urgent Care Centre (HAP) inside the hospital in Maastricht, van Galen and a number of female colleagues take turns manning the desk, the treatment room and the call centre. They’re triage assistants, the first point of contact at the HAP who assess the nature and level of urgency of symptoms.

The HAP is an urgent care centre, stresses van Galen, which people can only use in the evenings, at night and at weekends for cases of emergency that are so pressing they can’t wait until the patient’s own GP is available again. This is especially confusing to international students who are used to different healthcare systems. They drop in – often without calling ahead, which is rather inconvenient – thinking they’ll immediately receive care. But that isn’t how it works. So: always make sure you’re registered with a GP, Van Galen repeatedly tells us.

Diverticulitis

Van Galen enters the answers provided by the man on the other end of the line into his computer system. A 2 (on a scale of 1 to 5) appears on the screen, which means the situation is quite urgent. “Your wife isn’t pregnant? And she hasn’t been diagnosed with an enlarged abdominal aorta?” Then, Van Galen says: “Please stay on the line while I consult the GP”

He turns to the GP on duty. “The patient personally thinks it may be diverticulitis, which she regularly suffers from. She wants antibiotics again, as they were very helpful during previous episodes. But I’ve already said we aren’t allowed to prescribe antibiotics without you having seen her. They’re being very difficult and don’t want to come in.”

Diverticulitis? “An inflamed pouch in the colon,” explains Van Galen. “This is a complex case”, he says. “The person in pain is refusing to come in to the HAP.” The GP: “Well, we’ll have to go there, then. Schedule me in for a car drive.”

Salary

Van Galen began his evening in the treatment room, where assistants care for wounds, test

urine for infections, take blood and record ECGs. He then took over from his colleague at the desk, who went to have a bowl of soup. “At other GP Urgent Care Centres, medical students only work in the call centre. It’s a huge advantage of Maastricht that we get to do so many things.”

Van Galen has been working here since June. “People with a bachelor’s degree in Medicine can apply. Six other students started when I did. One quit because the work was too much to balance with his clinical rotations.” Van Galen is familiar with this problem: he’s currently on clinical placement in the Paediatrics department. “That’s why I prefer to work Sunday afternoons and evenings.” Including weekend surcharges, he earns about 17 euros per hour – quite a comfortable salary, from a student’s perspective. The most important and most difficult task of a triage assistant is assessing symptoms. “We always ask to speak to the patients themselves; you can quickly tell whether someone is genuinely in pain. Apart from that, we have to go by what we’re told.”

As one of the GPs is on her way to the suspected case of diverticulitis, Van Galen takes a few more calls. Patient one is having chest pain. To

the *Observant* journalist: “I’m asking him to come in straight away, I can hear him gasping for breath.” Patient two is a fifteen-year-old boy who’s been walking around with a deep wound in his lower leg for hours. He’d got stuck trying to climb over a fence. “His father says there’s something sticking out of the wound.” Patient three: “My dog hit my shin with his paw, it hurts a lot.” All three end up in the waiting room this same evening.

The diverticulitis story isn’t over yet. The husband is calling again. Van Galen, after he hung up the phone: “I’ve never had this happen before! The patient flat out refuses to be seen by the doctor at home.” The GP turns back, but not before calling the patient and urging her to come in to the HAP. It’s almost ten p.m. by the time she takes a seat in the waiting room.

Wendy Degens

Nederlandse versie op www.observantonline.nl

Check the website for an overview of this series

Eating with Eichholtz

The best chips in town

We're about halfway through the Carnival season, which means beer consumption is increasing by the week. And is there anything better after drinking beer than having a generous serving of chips with a delicious topping? In other words, this is the perfect time for a chips test.

Daughter Louise and mother Els Photo: Loraine Bodewes

It's a Dutch cliché to eat chips with Belgians, but I'll be doing so anyway. Clichés are often true and the real chips experts hail from Belgium. The two chosen ones are Jolien de Bock, who studies at the Faculty of Health, Medicine and Life Sciences, and Stefan Straetmans, my colleague in the School of Business and Economics. Jolien is an athlete pursuing a master's degree in Human Movement Sciences, specialising in Sports and Nutrition. With her knowledge, she's exactly the right person to discuss the value of a good serving of chips with. The nutritional value turns out to be limited. To endurance athletes in need of carbohydrates, pasta is three times as efficient – and free of the fat that comes with chips. Jolien thinks chips mainly have a psychological advantage: athletes who have to lead extremely disciplined lives throughout the week may benefit from indulging in a generous serving of chips once a week. I don't know what our psychologists say about this, but it sounds plausible to me.

Both Jolien and Stefan primarily associate chips with happy childhood memories. On their way home from holidays abroad, the Straetmans family used to go for chips immediately after crossing the border into Belgium, for example at the chip stands along the road to Martelange. But Belgian chips culture is going downhill. Today's youth prefer skinny McDonald's fries to classic, thick-cut Belgian chips. The latter are still the standard to which we compare everything else, though.

Reitz

The three of us tour the city. At each stop, we order one small serving of chips with mayonnaise and one small serving of chips with *zuurvlees* (literally "sour meat"), a regional meat dish. Our first stop, of course, is Reitz on the market square. Reitz is without a doubt the best-known chip shop in Maastricht, drawing queues of people every day. The question is whether this reputation is

well deserved. It's dangerous for a non-native resident of Maastricht to express criticism of a local icon that has existed for 110 years. But I have to, because our experience is quite disappointing. According to the vendor, the chips have been hand-cut and then deep-fried in beef tallow. They're not bad, but they're not great either. The mayonnaise is essentially liquid. As a result, the chips, which start out quite crispy, very quickly disintegrate into a pudding-like substance. The mayonnaise also doesn't taste like mayonnaise, but like salad dressing: excessively sweet. Good mayonnaise is creamy, with a subtle egg and mustard flavour or a hint of lemon. This simply doesn't cut it. While the *zuurvlees* is nice and tender, the sauce is far too thin and a touch too sour to our taste.

Teunsje

Our second stop is Tuutsje vaan Teunsje on the other side of the Meuse River (Wycker Brugstraat). We arrive around dinnertime and it's busy, so we spend a long time waiting. But it's worth it, as the chips are good and the mayonnaise in particular is much better. It's nice and thick and tastes good. The chips stay crispy under the mayonnaise for a long time. The *zuurvlees* isn't as good, though. It's mostly sweet, with virtually no sourness. It doesn't combine well with the chips.

Teunsje also offers a wide range of Dutch croquettes, so we order a shrimp croquette and a mussel croquette on the side. The mussel croquette is by far the best one. It tastes like the sea and contains a lot of mussels. The crust is perfect. The shrimp croquette could've been better: the filling doesn't really taste like shrimp and it contains only tiny, well-hidden bits of shrimp.

Frietlounge

The third chip shop we visit is tucked away in the neighbourhood Heugemerveld (Leo Moonenstraat 21): the Frietlounge, run by daughter Louise and mother Els. They're the heroes of this story. They hand-cut their chips into large, thick slices and deep-fry them in vegetable oil. This is clearly the best stop. The chips are deliciously crispy on the outside – a little flaky, even – and very soft on the inside. They also stay nice and hot. The mayonnaise is perfect as well. Thick, with a very slight hint of sourness and a lovely egg flavour. Jolien even gives it the highest possible praise: "This mayonnaise is me."

The *zuurvlees* is fantastic. Large slices of very tender meat, with a perfect sweet-and-sour taste and a hint of cloves. It combines very well with the chips. The only downside is that here, too, the sauce slowly turns the chips into goo. Serving toppings in separate containers may not look as artisan, but it does work better.

Here, too, are many different croquettes for us to choose from. We try the shrimp croquette and the veal croquette. Both are great, especially the former. The filling is fantastic: it tastes like a beautiful shrimp bisque and contains a lot of shrimp. Then again, it'd better, as it costs €4.

The Frietlounge also offers home delivery, but according to online reviews this doesn't always go without a hitch. So, if you'd like to partake of the best chips in Maastricht, I'd say: make your way to Heugemerveld.

Piet Eichholtz

In this series Professor Piet Eichholtz (Professor of Finance at the School of Business and Economics) trawls the streets of Maastricht in search of good food with a student or colleague and reports on his findings here

“DOODGAAN WORDT EEN KEUZE

Gisteren en vandaag heeft *tout* regeneratief Nederland zich verzameld in Maastricht, voor de jaarlijkse bijeenkomst van het landelijke instituut RegMed. Welke doorbraken kunnen we in de nabije toekomst verwachten? De kunstknip voor artrosepatiënten? Of de nieuwe diabetesbehandeling zonder insulinespuit? Aan de wieg van RegMed maar ook van het Maastrichtse MERLN staat Clemens van Blitterswijk: onderzoeker, boegbeeld, vliegende kiep.

Tekst: Maurice Timmermans Foto: Joey Roberts

Toen Clemens van Blitterswijk cum suis in 2014 neerstreek in Maastricht, verscheen op de UM-website een videoportret, waarin hij eerst in een Jaguar XF door het beeld zoef en een paar scènes later in een Tesla. Het lijkt alsof hij een *high class* wagenpark beheert, maar dat is schijn, lacht hij. Ten tijde van de video had hij de Tesla op proef thuis, om te testen hoe ver de accu reikte. Niet onbelangrijk als je in Friesland woont en werkt in Amsterdam en Maastricht.

De Tesla voldeed.

Verder heeft Van Blitterswijk niets met auto's, zegt hij. Het is een ding dat hem comfortabel van A naar B brengt. En dat zich leent als metafoer, om uit te leggen wat regeneratieve geneeskunde behelst. Of beter: niet behelst. Het vakgebied draait om herstel van alles wat versleten is. "En het woordje herstel is daarbij belangrijk, je wilt het versleten onderdeel eigenlijk in de originele staat terugbrengen. Dat doe je niet met het inbrengen van een implantaat, een gloednieuwe hartklep kun je in dit licht vergelijken met een nieuw auto-onderdeel. Voor menigeen valt dit niet onder regeneratieve geneeskunde, maar daarover verschillen de meningen."

Anders is de hartklep die aan de TU in Eindhoven is ontworpen. Die stimuleert het lichaam om een nieuwe klep te maken en verdwijnt zelf uit het lichaam. Dat soort zelfherstel is regeneratieve geneeskunde bij uitstek. Vaak zijn het slimme materialen die nieuw weefsel creëren met behulp van eigen stamcellen, cellen die nog tot verschillende typen kunnen uitgroeien.

MINI-NIERTJES

In 2014 maakte de 'groep Van Blitterswijk' een geruchtmakende overstap van Twente naar Maastricht. Geruchtmakend, omdat het nogal ongewoon is dat een groep van zestien wetenschappers van universiteit wisselt; en de TU stond niet bepaald te juichen.

Niet lang daarna richtte Van Blitterswijk in Maastricht het instituut MERLN op en in 2017 zette hij het landelijke instituut RegMed op poten. Daarin werken vier universiteiten (Leiden, Utrecht, Maastricht, Eindhoven) samen met zeventien bedrijven en vier regionale overheden, waaronder de Provincie Limburg. Ook gezondheidsorganisaties als de Nierstichting, Stichting Diabetes Onderzoek Nederland, het Diabetes Fonds, Reumafonds en de Hartstichting doen mee, net als de Katholieke Universiteit Leuven en het Vlaams Instituut voor Biotechnologie.

RegMed maakte een vliegende start toen de overheid en de gezondheidsfondsen een budget 250 miljoen euro in het vooruitzicht stelden voor de komende tien jaar. In deze zogenoemde 'Fase 1' staan drie onderzoekslijnen centraal. Eén: een nieuwe behandeling testen voor type 1 diabetes, waarbij eigen stamcellen de insulinespuit overbodig moeten maken. Twee: het maken van mini-niertjes om uiteindelijk volwaardige kunstnieren te kunnen maken en transplanteren. En drie: een kunstnie ontwerpen voor artrosepatiënten. In 'Fase 2' gaat RegMed investeren in bedrijven die de technologie bij de patiënt weten te brengen.

PROMINENT

Alle partijen traden gisteren en vandaag (6 en 7 februari) in Maastricht aan voor de *annual meeting*, met een keur aan workshops. RegMed zou meteen ook feestelijk worden geopend, maar dat laat nog even op zich wachten.

Van Blitterswijk: "Meestal treden onderzoekers bij dit soort gelegenheden op de voorgrond, maar dat ligt nu niet voor de hand. Ten eerste omdat er veel verschillende partijen meedoen, en ten tweede omdat we dit allemaal doen voor de patiënt. Dus de gezondheidsor-

ganisaties moeten bij de opening een prominentere rol spelen. Dat gaat later dit jaar gebeuren."

Rond regeneratieve geneeskunde hangt voor veel mensen nog steeds een waas van beloften.

"Dat klopt. Althans, beloften in de zin van onzekerheden. We weten nu nog niet welke technieken als beste uit de bus komen. Maar het staat wel vast dat we in de komende tien jaar slagen gaan maken, over vier jaar gaat het diabetesonderzoek de kliniek in, een biologische nier implanteren zal iets langer duren."

Moleculair geneticus Hans Clevers, lid van het wetenschappelijk bestuur van RegMed XB, ontdekte laatst dat stamcellen in het hart niet bestaan. Was dat schrikken?

"Niet echt. Het suggereert dat het hart beperkt is in zijn regeneratieve capaciteit, maar dat valt nog te bezien. Clevers is niet de minste, maar ik hoor al jaren dat er op specifieke terreinen geen stamcellen te vinden zijn en dan duiken ze later toch op. Misschien is regeneratie in het hart moeilijker te realiseren dan in andere organen, zou kunnen. Maar het kan ook anders, kijk naar die hartkleppen van de TU Eindhoven."

Je bent ooit onderscheiden als de meest ondernemende wetenschapper van Nederland. Waarom is ondernemerschap zo cruciaal bij regeneratieve geneeskunde?

"Heel simpel. De behandelingen, zeker op het vlak van artrose en diabetes, zijn bedoeld voor enorme groepen patiënten, en dat krijg je alleen voor elkaar als het bedrijfsleven meedoet. We willen met RegMed een ecosysteem van kenniscentra en bedrijven opzetten, en mede daarom steunt de overheid onze plannen. Het wordt echt een grote business."

Waar blijkt dat uit?

"De behoefte aan dit soort technologie groeit des te harder omdat we met z'n allen steeds ouder worden. Er is geen lichaamsdeel waar regeneratieve geneeskunde geen rol speelt. Denk alleen al aan het hele bewegingsapparaat, aan kraakbeenbeschadiging, botvervangingsapparaat, aan kraakbeenbeschadiging, botvervangingsapparaat, aan kraakbeenbeschadiging, botvervangingsapparaat, Maar ook de meeste organen vallen straks te repareren, na leverfalen, nierfalen, longziekten als COPD. Het gebeurt ook al op grote schaal hè. Bedenk maar eens hoe normaal een kunstlens is."

Dat is wel een implantaat.

"Ja, maar toch. Mijn baas in Leiden, chemicus Klaas de Groot, zei eind jaren tachtig tegen zijn studenten: het zal niet lang meer duren of iedereen van u zal een implantaat dragen. Dat stadium zijn we nu al lang voorbij. Nu kun je zeggen: ieder van u zal in zijn leven meerdere implantaten krijgen. Waaronder kunstknies, -heupen, noem maar op."

Maar de hogere kunst is om het lichaam aan te zetten tot zelfherstel, niet?

"Ja, om het lichaam te verleiden om zichzelf te repareren. Nederland is daar heel goed in. Wij hebben laatst een 'zwaartekracht'-subsidie van 25 miljoen ontvangen, speciaal voor de ontwikkeling van 'instructieve' materialen."

Hoe ver staat het daarmee?

"In het Maastrichtse lab hebben we speciale materialen zoals keramieken gemaakt met een oppervlaktestructuur die stamcellen aanzet tot botaanmaak. Deze

techniek is al goedgekeurd voor de Amerikaanse en Europese markt, twee beursgenoteerde bedrijven zijn er nu mee bezig. In de beginperiode van *tissue engineering* was de leidende gedachte om stamcellen buiten het lichaam op te kweken tot, zeg, levercellen en daarna terug te plaatsen in het orgaan. Nu brengen we die keramieken in de vorm van korreltjes in het lichaam in en verleiden we de stamcellen ter plekke. Aardig aan dit soort zelfherstel is dat het niks kost, bij wijze van spreken, al kun je er niet alle klachten mee oplossen. Bij orgaanvervangingsred je het daar niet mee. Dat blijft dure technologie."

Van Blitterswijk's nachtmerrie, en ook hier komt de auto-vergelijking weer bovendrijven, is dat de technologie uitstekend werkt maar onbetaalbaar blijkt, alleen voor de *happy few* toegankelijk is. "Dat betekent dat we net als Henry Ford een soort lopende band moeten ontwikkelen, een soort automatisering om grote hoeveelheden materiaal of cellen te produceren."

Hoe zit het met de regelgeving? Die kan ook in de weg zitten.

"Ja, die wordt steeds strikter. Begrijpelijk hoor, ik kom zelf uit de tijd dat je bij wijze van spreken een roestige spijker kon implanteren mits die steriel was. Zo ging de grap toen. Nu zijn de regels behoorlijk streng. Je moet een balans vinden: je wilt de samenleving beschermen tegen schadelijke medische ingrepen, maar tegelijk wil je niet de vernieuwing blokkeren. In het onderzoek hebben we niet veel last van regels. Heb je toestemming van de medisch-ethische commissie, dan kun je je gang gaan."

Onderzoek met embryonale stamcellen ligt moeilijk.

"Ja, maar daar hebben we steeds minder last van. Binnen de regeneratieve geneeskunde hadden we deze cellen een hoofdrol toebedacht, maar inmiddels gebruiken we vooral iPS-cellen. Dat zijn volwassen cellen die je terugbrengt in een vroeg stadium. Met embryonale stamcellen was trouwens nog iets aan de hand: ze bleken dement, als het ware. Als je ze instrueert om een specifiek weefsel te vormen, vergeten ze dat soms en groeien ze uit tot iets anders."

Met behulp van moderne technologie kunnen mensen 160 jaar oud worden, schatte voormalig Tefaf-hoogleraar Jan Hoeijmakers. Wat denk jij?

"Ik heb weleens gezegd: doodgaan wordt een keuze. Het is natuurlijk gechargeerd, maar er breekt wellicht een tijd aan waarin we zoveel kunnen herstellen dat doodgaan afhangt van de individuele beslissing: nu is het genoeg. Ouderdom is dan niet noodzakelijkerwijs het einde maar een ziekte. En als je die ziekte leert begrijpen, dan kun je 'm voorkomen."

Je bent teruggetreden als directeur van MERLN.

Waarom?

"Pamela Habibovic heeft mij inderdaad opgevolgd. Kijk, we kwamen hier vier jaar geleden met zestien mensen en nu heeft MERLN 120 medewerkers. Dat is nauwelijks meer te doen in deeltijd, want ik ben ook investeerder in Amsterdam en fungeer als boegbeeld van RegMed. Ik vind het ook niet eerlijk tegenover de organisatie. MERLN heeft ontzettende goeie professoren die in feite het instituut draaien. Voor alle duidelijkheid: mijn *commitment* aan Maastricht is niet minder geworden. Ik blijf universiteitshoogleraar en blijf betrokken bij het regeneratieve onderzoek. Maar tegelijk ben ik een soort vliegende kiep."

WIE IS CLEMENS VAN BLITTERSWIJK?

Celbioloog Van Blitterswijk (1957, Den Haag) maakte furore op het terrein van de *tissue engineering*, meer in het bijzonder van de botvervangings. Inmiddels geldt Van Blitterswijk, die in 2014 van Twente naar Maastricht overstapte, als een boegbeeld van de regeneratieve geneeskunde in Nederland. Hij richtte eerst het UM-instituut MERLN op en daarna het landelijke RegMed. Hij heeft bovendien meer dan tien bedrijven opgezet – of beter: wetenschappelijke spin-offs – en

het LSP-Health Economics Fund. Dit fonds is een van de grootste in zijn soort in Europa en investeert in bedrijven die innovatieve, kostenbesparende medische technologie maken.

Van Blitterswijk was in 2012 de meest ondernemende wetenschapper van Nederland, won in 2015 de Huijbregtsenprijs en sleepte in 2016 een ERC-grant (advanced) in de wacht. Hij is lid van de KNAW en een van de vier universiteitshoogleraren in Maastricht.

Eten met Eichholtz

De beste friet van de stad

Frietten van de Frietlounge Foto: Loraine Bodewes

We zitten zo'n beetje midden in het carnavalsseizoen, dus de bierconsumptie gaat met de week omhoog. En na bier gaat er weinig boven een goede bak frieten met saus. Een perfecte tijd dus om friet te gaan proeven.

Het is een cliché om met Belgen friet te eten, maar ik doe dat toch. Clichés zijn vaak gewoon waar en uit België komen de echte experts. De twee uitverkorenen zijn Jolien de Bock, student bij Faculteit Health Medicine and Life Sciences en mijn School of Business and Economics-collega Stefan Straetmans. Jolien is atlete en doet een master bewegingswetenschappen met als specialisatie Sports and Nutrition. Zij heeft dus precies de juiste kennis om het nut van een bak friet mee te bespreken. Dat nut blijkt beperkt. Voor

duursporters die koolhydraten nodig hebben is pasta driemaal zo efficiënt en dan zonder het vet van friet. Jolien ziet vooral een psychologisch voordeel van friet: voor de sporter die de hele week super-gedisciplineerd moet leven kan het juist goed zijn om zich eenmaal per week te buiten te gaan aan een flinke puntzak. Ik weet niet wat onze psychologen daarvan zeggen, maar het klinkt plausibel. Zowel Jolien als Stefan associëren friet vooral met goede herinneringen uit hun jeugd. Het gezin Straetmans ging vroeger bijvoorbeeld op

de terugreis van de zomervakantie direct friet eten als ze België weer binnenkwamen, bijvoorbeeld in de frietkotten die toen langs de weg naar Martelange stonden. Maar de klad zit erin. De Belgische jeugd van tegenwoordig verkiest de magere frietjes van McDonalds boven de klassieke Belgische dikkerds. En die blijven toch de standaard waar we al het andere mee vergelijken.

Reitz

Met z'n drieën maken we een rondje door de

stad. We eten overal even kleine friet met mayonaise en een kleine met zuurvlees. Onze eerste halte is natuurlijk Reitz, op de Markt. Zonder twijfel de bekendste Maastrichtse friettent, met een dagelijkse rij voor het loket. De vraag is of hun reputatie verdiend is. Het is voor een niet-geboren Maastrichtenaar gevaarlijk om iets negatiefs te zeggen over een Maastrichts instituut dat al 110 jaar bestaat. Maar het moet, want het valt tegen. De frieten zijn volgens de verkoper zelf gesneden en daarna gefrituurd in ossewit. Ze zijn niet slecht, maar ook niet geweldig. De mayonaise is vrijwel vloeibaar, zodat de frieten aardig krokant beginnen, maar heel snel tot pudding verworden. Bovendien smaakt de mayo niet naar mayo, maar naar slasaus: veel te zoet. Goede mayonaise is romig, met een subtiele ei- en mosterdsmaak, of met wat citroen. Daar komt dit niet bij in de buurt. Het zuurvlees is wel lekker mals, maar de saus is veel te dun en iets te zuur naar onze smaak.

Teunsje

Ons tweede adres is aan de andere kant van de Maas, in de Wycker Brugstraat, bij Tuutsje van Teunsje. We komen rond etenstijd aan en het is druk, dus we moeten lang wachten. Maar dat is het waard, want de friet is goed en vooral de mayonaise is veel beter. Lekker lobbij en goed van smaak. De friet blijft lang krokant onder de saus. Het zuurvlees is wat minder. Dat is hier vooral zoet, en vrijwel zonder zuur. Het combineert niet lekker met de friet.

Teunsje heeft naast friet een groot assortiment kroketten, dus als bijvangst proeven we een garnalen- en een mosselkroket. De mosselkroket is duidelijk de beste. Die smaakt echt naar zee en bevat veel mossel. De korst is perfect. De garnalenkroket kan beter: de ragout smaakt niet echt naar garnaal en er zitten hele kleine, goed verstopte, stukjes garnaal in.

Frietlounge

De derde friettent die we aandoen ligt verborgen in Heugemerveld, aan de Leo Moonenstraat 21: de Frietlounge, gedreven door dochter Louise en moeder Els, de helden van dit verhaal. Ze snijden de frieten zelf lekker groot en dik en bakken die in plantaardige olie. Dit is duidelijk het beste adres. De frieten zijn van buiten heerlijk krokant – zelfs een beetje schilferig – en heel zacht van binnen. Ze blijven ook lekker heet. Ook de mayonaise is perfect. Dik, heel licht zuur en met een mooie eiersmaak. Jolien geeft hem zelfs het grootst mogelijke compliment: "De mayo die ik gewoon ben."

Het zuurvlees is geweldig. Grote stukken zeer mals vlees, met een perfecte zoetzure smaak en een zweem van kruidnagel. Combineert uitstekend met de friet. Het enige jammere is dat de saus ook hier de frieten langzamerhand in drab verandert. Een apart bakje ziet er misschien minder ambachtelijk uit, maar werkt toch beter.

Ook hier is er veel keus in de kroketten en we proberen de garnalen- en de kalfskroket. Die zijn allebei top, vooral de eerste. Fantastische ragout met de smaak van een mooie garnalenbisque en heel veel garnalen. Maar dat mag dan ook wel voor €4,-.

Overigens doen de dames ook aan thuisbezorging, maar volgens hun internet-beoordelingen gaat dat nogal eens fout. Dus om zeker te zijn van de beste friet van Maastricht zou ik zeggen: maak zelf de reis naar Heugemerveld.

Piet Eichholtz

In deze serie struikt prof. Piet Eichholtz (hoogleraar Finance aan de School of Business and Economics) de stad rond met een student of collega op zoek naar lekker eten

Theo van Bovenprijs voor Leids onderzoeker

Op vrijdag 8 februari ontvangt dr. Eduardo Arenas Catalán de Theo van Boven Maastricht Human Rights Research Prize 2018 voor zijn proefschrift 'Solidarity and the Right to Health in the Era of Healthcare Commercialization'. In dit boek stelt Arenas Catalán dat mensenrechtenorganisaties niet genoeg doen om de gezondheidszorg voor iedereen toegankelijk te maken. Zij zouden de vercommercialisering van de zorg moeten aankaarten, want dat is het grootste obstakel voor een eerlijke verdeling. Niet de markt, maar solidariteit zou het uitgangspunt moeten zijn in de gezondheidszorg.

De prijs is een eerbetoon aan de mensenrechtenadvocaat, voormalig speciale VN-rapporteur, emeritus-hoogleraar internationaal recht, en medeoprichter van het Centre for Human Rights van de Maastrichtse rechtenfaculteit. Hij is bedoeld voor een jonge onderzoeker die zijn strepen heeft verdiend op het gebied van bijvoorbeeld mensenrechten of internationaal strafrecht.

De winnaar ontvangt 3000 euro, en mag samen met de rechtenfaculteit een seminar organiseren over een thema naar zijn keuze.

Brieven mogen maximaal 300 woorden bevatten. De redactie behoudt zich het recht voor om brieven in te korten of niet te plaatsen. Brieven zonder vermelding van naam en telefoonnummer worden niet geplaatst.

De staf van de pedel

Wat een fascinerende voorpagina van *Observant* 20 van 31 januari 2019! Wie o wie was de pedel tijdens de Dies? Een aanzet voor een prijsvraag? De moederlijke Len, de sportieve Fabienne of de vrolijke Simone? Ik laat even de vaderlijke Willy buiten beschouwing gezien de zichtbare handen op de foto.

Of was het de bedoeling met deze 'pedel zonder hoofd'-foto aan te geven dat de pedel slechts een 'voorwerp' is – een rood- tot zwartebruine staf van rio-palissander met een totale lengte van 122 centimeter en een massief zilveren bekroning in de vorm van een morgenster – en de Dies toch vooral voorbehouden is voor academici en studenten?

Luc Soete, hoogleraar
Internationale Economische Betrekkingen

Laatste
nieuws
op
observantonline.nl

UM-er wil niet meer betalen voor goede koffie Foto: Pixabay

UM op weg naar een nieuwe cateraar in 2020

“Promoot gezonde producten, maar wel voorzichtig”

Een nieuwe universitaire cateraar moet zich richten op lokale leveranciers, (voorzichtig) gezond eten promoten en producten aanbieden in verschillende prijsklassen. Dat adviseren de studenten van het University College Venlo in hun visie voor een nieuwe cateraar voor de Universiteit Maastricht in 2020.

De studenten presenteerden hun visie afgelopen donderdag in de Exercise Studio van UM Sports, in aanwezigheid van Nick Bos, lid van het college van bestuur, en andere geïnteresseerden. Zij waren hiervoor door het aanbestedingsprojectteam uitgenodigd, dat hen in het kader van het ThinkTank-blok de opdracht had gegeven een visie te schrijven. De cateraar moet zo duurzaam mogelijk zijn en het liefst samenwerken met lokale leve-

ranciers. Ook is het belangrijk dat de nieuwe cateraar oog heeft voor de verschillen tussen de faculteiten en gezond eten promoot. Maar niet te nadrukkelijk, waarschuwen de studenten, dat kan averechts werken. “Geef klanten een duwtje in de goede richting, maar ga ze niet dwingen.”

En tot slot, niet onbelangrijk: de prijs/kwaliteit-verhouding. Die moet goed zijn, maar dat is natuurlijk iets heel subjectiefs. “Er is geen

objectieve standaard voor een goede prijs/kwaliteit-verhouding, maar je hebt wel invloed op hoe mensen het ervaren. Wij adviseren dat de cateraar producten aanbiedt in verschillende prijssegmenten. Zo kan de klant kiezen.” De studenten baseren hun visie op punten uit het strategisch plan van de UM en de informatie die het aanbestedingsprojectteam het afgelopen anderhalf jaar heeft verzameld. Dat team organiseerde in het voorjaar roadshows, waarin medewerkers en studenten hun wensen voor de catering konden delen en hielden in november zogeheten speeddatesessies. Hierbij gaven 1077 mensen antwoord op tien concrete stellingen als ‘Ik wil meer betalen voor goede koffie’ (nee) of ‘Ik wil meer vegetarische en veganistische opties’ (ja). De fase van informatie verzamelen is nu bijna voorbij. Het aanbestedingsprojectteam heeft nog een paar bezoeken aan andere grote instellingen en bedrijven op de planning staan, om te kijken hoe de catering daar is geregeld, maar zal daarna – samen met de stuurgroep – aan de slag gaan met het schrijven van de daadwerkelijke visie.

Cleo Freriks

In 2020 loopt het contract met de huidige cateraar Albron af. Tijd dus voor een nieuwe aanbesteding. Normaal is dat een proces dat zich voornamelijk in projectteams en stuurgroepen afspeelt, maar dit keer wilde Facility Services het anders aanpakken. Niet alleen krijgt de gehele universitaire gemeenschap inspraak, ook mag *Observant* bij alle vergaderingen en bijeenkomsten aanwezig zijn.

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

Door mijn naam sta ik altijd voor- of bovenaan: Klopt. 'Van der Aa, houd je spreekbeurt maar', 'Van der Aa, begin met rondjes rennen'. Mijn hypothese is dat het je karakter vormt [grinnikt]. Als je niemand voor je hebt, kun je ook niet afkijken, je zoekt het allemaal alleen uit. Ik zou het eigenlijk eens moeten vragen aan mensen van wie de achternaam met een Z begint. Ach, zo erg is het niet. Maar stel ik was crimineel en ik stond in de krant met mijn initialen: Suzan van der A. Flauw grapje, schrijf dat maar niet op.

Welk verhaal wordt keer op keer verteld in jouw familie?

Poeh, dat weet ik even niet. Mijn oma is ruim een jaar geleden overleden na een hartaanval, ze was 83. Ze was mijn grote heldin, had zelfspot, kon schaamteloos en smakelijk vertellen over vroeger, over wat ze voor gekke dingen had uitgehaald. Ik ging iedere twee weken bij haar op bezoek. Ze was een vrolijk mens en dat terwijl ze het niet makkelijk heeft gehad. Ze is op haar zevende of achtste haar vader kwijtgeraakt in de oorlog. Hij hield een radio verborgen om stiekem naar Radio Oranje te luisteren, werd daarvoor opgepakt en naar een werkkamp gestuurd. Hij heeft het niet overleefd.

Had ik tijdens mijn middelbare school maar... Ik heb nergens spijt van. Ik was onzeker over mijn uiterlijk, maar dat gaat ervan af als je ouder wordt. Gelukkig. Ik was geen *underdog*, had veel vrienden, er liepen eigenlijk allemaal lieve mensen rond op het gymnasium. Ik ging nog niet veel op stap, dat heb ik later rechtgezet tijdens mijn studie rechten, in Tilburg. Ik ben nog naar de Vrije Universiteit in Amsterdam gaan kijken, maar wat een 'oninspirerend' gebouw! Ik vond het ook niet makkelijk om een opleiding te kiezen, ik ben nogal besluiteloos, ik vind veel interessant. Het werd rechten omdat het zo lekker breed is. Maar gaandeweg begon ik er echt plezier in te krijgen, vooral in het strafrecht. Ik ging alleen op kamers, niet met Rob waar ik al sinds mijn zestiende een relatie mee heb. Dat leek me verstandig.

Rob en ik volleybalden allebei bij dezelfde club, maar ik kende hem vaag. Ik weet nog dat ik mijn eerste baantje had als afwasser in een keuken en dat er een feest was in de 013. Ik was laat klaar, de zaal bleek uitverkocht. Ik kreeg mijn teamgenoten die al binnen waren, niet meer te pakken – we hadden geen mobieltjes. Dus ging ik richting centrum waar ik Rob en zijn vrienden tegenkwam die me uitnodigden met hen mee te gaan. De vonk sloeg die nacht over.

Minder uitgeven aan kleding of aan eten: Eten. Rob is nogal een Bourgondiër. Hij doet de boodschappen en dan kan ik wel eens klagen over zijn uitgaven. Hij vindt het ook helemaal niet fijn als ik meega naar de supermarkt. Tot voor kort was hij fulltime huisman. Ik heb altijd al meer ambities gehad dus toen er kinderen kwamen, besloten we dat ik fulltime zou gaan werken. Bovendien bracht mijn baan ook meer op. Rob vindt

Naam: Suzan van der Aa (1982, Tilburg) * **In het dagelijks leven:** hoogleraar straf(proces)recht, sinds 1 mei 2018 * **Burgerlijke staat:** getrouwd met Rob, zoon Simon (7) en dochter Ava (5) * **Woont in:** Tilburg

Foto: Loraine Bodewes

“
Mijn oma zei altijd, nog voordat ik er een was:
‘Ons Suuske is professor’
”

het geen probleem. Sinds kort werkt hij deeltijd, dus moet er wat geschoven worden in de taken. Wat kleding betreft: daar geef ik niet zoveel om, ik ben niet ijdel. Een half jaar geleden is een contactlens gebroken, daarom draag ik nu vaak mijn bril. Ik vind 'm lelijk staan, maar ik heb nog niet de tijd genomen om nieuwe lenzen te kopen.

Welk nieuws heeft je recent bang of boos gemaakt? Ik kan me opwinden over allerlei nieuwsberichten, vooral als kinderen onrecht wordt aangedaan. Zoals dat zestienjarige meisje dat in december door haar ex is doodgeschoten in de fietsenstalling van haar school. Zij werd al maandenlang door hem gestalkt, hij had een contactverbod. Mensen vragen zich af of zo'n verbod afdoende werkt; *can a piece of paper stop a bullet?* Collega's in Rotterdam komen binnenkort met onderzoeksresultaten over hoe effectief een contact- en straatverbod zijn, ik ben erg benieuwd. Ik doe zelf veel onderzoek naar geweld tegen vrouwen, seksueel geweld, stalking. Tijdens mijn master vroeg de Tilburgse hoogleraar Marc Groenhuijsen of ik wilde promoveren. Het moest gaan over stalking, maar de invulling was geheel vrij. Ik vond het boeiend, wat een kans. Ik heb onder andere de aard en de omvang van stalking in Nederland in kaart proberen te brengen. Dan hebben we het over een stelselmatige inbreuk op iemands persoonlijke levenssfeer. Ik heb het zelf meegemaakt in een milde variant. Tijdens mijn promotietraject was een werkloze dichter verliefd op mij. Hij bleef maar brieven sturen. Het werd nooit eng of echt onaangenaam, ik vond het eerder een beetje sneu.

Ik had een gelukkige jeugd. Zeker! Dat hebben mijn ouders goed gedaan. Mijn broertje en ik hadden geen Nike-schoenen, maar we gingen wel ieder jaar naar de camping in Domburg, wat we fantastisch vonden. Pas achteraf besef je dat je ouders het financieel niet altijd makkelijk hebben gehad. Mijn vader werkte in de bouw. Voor ons gevoel werd er nooit bezuinigd. Ik ben de enige in mijn familie die is gaan studeren. Ik kreeg de ruimte van mijn ouders om te leren, heel fijn. Ik heb nooit druk gevoeld om voor de universiteit te kiezen. Voor veel families is de wetenschap abracadabra, maar als ik iets over mijn onderzoek vertel, weten ze heel goed waar het over gaat, het spreekt aan. Mijn oma zei altijd, nog voordat ik er een was: 'Ons Suuske is professor'.

Ik zit iedere zondag klaar voor Judas: Nee hoor, maar ik weet welke serie je bedoelt, over het leven van Astrid Holleeder. Ik ben niet verslaafd aan een programma, ik wil er niet voor thuisblijven. Stiekem kijk ik wel veel televisie, té veel: tekenfilmpjes met de kinderen of ik ga naast Rob zitten als hij iets kijkt. Ik ben zelf een echte zapper. *Game of Thrones* vind ik leuk, hoewel ik die serie pas jaren nadat ie is uitgekomen, heb gekeken. Misschien heb ik dat over vijf jaar ook met *Judas*.
Mijn grootste prestatie: Dat mijn kinderen zo leuk uitpakken. Vooruit: het is deels mijn prestatie. Ze kunnen zo wijs en bijdehand uit de hoek komen.

Wendy Degens

Eerdere afleveringen op www.observantonline.nl

Film: Green Book

Geen pamflet tegen discriminatie

Still uit Green Book

Inhoud: Het is 1962. De nachtclub waar Tony Lip (Viggo Mortensen) werkt als uitsmijter sluit voor twee maanden zijn deuren, en daarom zoekt Lip naar werk. Hij krijgt een baan aangeboden als chauffeur van dokter Don Shirley (Mahershala Ali). Tony gaat uit van een blanke dokter, maar schrikt als een Afro-Amerikaanse klassieke pianist opduikt die een tour gaat maken in de zuidelijke staten. Van diens management krijgt Tony een gidsje mee, het zogenoemde *Green Book*, met daarin hotels en eetgelegenheden die gekleurde mensen bedienen.

Wie wil er niet rond gereden worden in een turquoise Cadillac.

- Een roadmovie valt of staat doorgaans met zijn acteurs, maar zowel Viggo Mortensen als Mahershala Ali zijn fantastisch en tussen beiden bestaat een innemende chemie. Mortensen heeft door de inname van pizza's en pasta's zijn gewicht behoorlijk vergroot. Hij krijgt formidabel tegenspel van Mahershala Ali, bekend van zijn rol uit de gevierde film *Moonlight* (2016). Ali hanteert een aanstekelijke dictie en bijna elk gebaar, zelfs als hij een afgekloven kippenboutje uit de auto gooit, is van de allermooiste elegantie.

- *Green Book* is de eerste min of meer dramatische film van de Amerikaanse regisseur Peter Farrelly, vooral bekend van komedies als *Dumb & Dumber* (1994) en *There is Something*

about Mary (1998). Vermakelijke films maar niet bepaald subtiel. In *Green Book* toont Peter Farrelly een bewonderenswaardige beheersing en laat hij humor en verontwaardiging hand in hand gaan.

- Alhoewel het decor discriminerend en racistisch is, geldt dat niet voor het thema van de film. Dat is toch vooral de zoektocht naar verbinding. En die wordt gevonden in familie (daarom is Tony Lips familie zo dominant aanwezig) of als die ontbreekt in de vriendschap.

Toch maar niet in een turquoise Cadillac.

- Kritiek is er ook: *Green Book* gaat te braaf en daarmee vergoelijkend om met thema's als

discriminatie en racisme.

Slotoordeel: Raakt *Green Book* aan de keiharde rassenwaarheid zoals die in 1962 in de VS bestond? Hoogstwaarschijnlijk niet. Is *Green Book* een pamflet tegen discriminatie? Nee! En is het een feelgoodmovie? Ja! En is dat laatste erg? Nee, driewerf nee!

Jan Salden

Jan Salden is docent filmtheorie aan de Maastricht Academia of Media, Design & Technology

De protestantse F-side

Het aardige van veel lezen is dat je opeens iets begrijpt, dat je vermoedde, maar niet onder woorden kon brengen. Een indruk wordt pas een gedachte als het een naam krijgt. Mij overkwam dat bij de Nederlandse vertaling van de zogeheten Nashville-verklaring. Uit het niets ondertekenden vooral tientallen predikanten uit fundamentalistische hoek deze standpuntbepaling. In *Trouw* van zaterdag 2 februari zet godsdiensthistoricus David Bos uiteen wat eigenlijk het probleem is met deze verklaring. Centraal in het stuk is de uitspraak dat het zondig is "wanneer mensen zich zelfbewust willen zien en positioneren als personen met een homoseksuele of transgenderidentiteit". Het officiële standpunt van de meeste kleinere fundamentalistische kerkgenootschappen is dat je wel homo mag zijn, maar het niet mag doen. Kortom, volgens goed Nederlands gebruik kunnen we leven met een middenpositie. Ik had daarvan ook last toen ik twee weken geleden schreef: waarom zou je je druk maken over een standpunt dat een minderheid al sinds vele jaren inneemt? Ik had het mis. Aan het artikel

van Bos ontleen ik twee overwegingen om de verklaring serieus te nemen. Het Nashville Statement komt uit Amerika. In het bijzonder het zuidelijke deel van de

Verenigde Staten waar tientallen miljoenen evangelicals wonen en leven. Hun godsdienst is niet alleen orthodox, maar ook orthopraktisch, niet alleen streng in de leer, maar ook streng in de praktijk des levens. De kerk en de overheid mogen zich daarmee bemoeien. Wie zich daartegen verzet, door het idee van een homoseksuele identiteit openlijk te accepteren, plaatst zich buiten de gemeenschap. Sterker nog, hij of zij loopt kans verdacht te zijn van ondermijning van alles wat goed en heilig is. Omdat deze evangelische beweging in Amerika al een lange geschiedenis kent, valt het Nashville Statement niet mis te verstaan als factor in de politiek en de media. En daarmee is het ook in Nederland geen folkloristisch regionaal verschijnsel.

Nog opvallender is dat uit de verklaring blijkt dat wat ertoe doet de praktijk van het leven is, en nauwelijks de leer van de kerkgenootschappen van de refo's en de fundamentalisten. De meeste ondertekenaars komen uit kerken die elkaar met de pen en het wapen van voortschrijdende afscheiding hebben bestreden, maar in de Nashville-verklaring doen deze

theologische verschillen niet ter zake. Uiteindelijk gaat het om de vigerende opvattingen over gender in een dagelijks leven. Die zijn belangrijker dan de hardheid van de artikelen des geloofs.

Foto: Loraine Bodewes

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32
Postbus 616
6200 MD Maastricht
(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Harald Merckelbach (vz), Sandra Daas,
Catharien Kerkman, Bettina Geiling,
Christoph Rausch

Redactieraad

Piet Eichholtz (vz), Birsan Erdogan, Silvia
Evers, Stephanie Meeuwissen, Thomas
Vaessen, Loes Visser, George Vogelaar

Redactie

Riki Janssen
(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384
Wendy Degens 043 - 38 85 382
Cleo Freriks 043 - 38 85 386
Yuri Meesen 043 - 38 85 385
Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Cato Boeschoten, Wammes Bos, Piet Eich-
holz, Jochen Ellen Krijnen, Hans Philipsen, Jan
Salden, Sally Wyatt

Fotografie

Loraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman, Maud
Bovelander

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen zie
www.observantonline.nl/Mededelingen
of [www.observantonline.nl/English/
Announcements](http://www.observantonline.nl/English/Announcements)

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:
Marion Janssens, 043 - 38 85 390,
marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,
m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paarltsjes zie info bij Paarltsjes)

Abonnementen

Observant wordt gratis verspreid op
de universiteit en op diverse locaties in
Maastricht.

Belangstellenden kunnen Observant
thuisgestuurd krijgen voor € 37,00 per
academisch jaar.

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de
hoofdredacteur geheel of gedeeltelijk worden
overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de paarltsjes
iedere week ook op internet:
www.observantonline.nl

paarltsjes

EUROBED MAASTRICHT:*beds-
mattresses-boxsprings-bedlinen-
duvets-pillows-and more!*BEST PRICE
GUARANTEED in stock-delivery possible
CHECK:WWW.EUROBED.NL

Would you like to do the latest classes by
Les Mills? At mac SportsClub you can do
them virtual for only 19,95 euro a month!
www.macmaastricht.nl

Boekhandel

DE TRIBUNE

Kapoenstraat 8-10

6211 KW Maastricht

Telefoon (043) 325 19 78

Paarltsjes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde. Voor
langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag tot en met
donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop de Minderbroedersberg
omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het appartementencomplex (rode baksteen)
binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping. Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl
Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde Paarltsjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De
redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de Paarltsjes en behoudt zich het recht voor om
zonder opgaaf van reden Paarltsjes te weigeren.

_____	€ 3,00
_____	€ 4,00
_____	€ 5,00
_____	€ 6,00
_____	€ 7,00
_____	€ 8,00

Be my Valentine!
Who will you share your heart
with this Valentine's Day?
From 11-14 February you
can enjoy our:
'Pizza Heart 2 Share'
Only 5 euros ♥ From 4:00 PM to 7:00 PM

Buon appetito!

Share your lovely pictures with #UMValentine

M.R.K.T

mac SportsClub

Get 2 months FREE

Student deal!
macmaastricht.nl

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

06-02, 12.00 u: dhr. Phil Brull, MSc.	15-02, 10.00 u: dhr.drs. Pieter W.J. Lozekoot
06-02, 14.00 u: mw. Evelyn E.C. de Jong, MSc.	15-02, 12.00 u: dhr. Miguel Joao de Almeida Costa, LL.M
07-02, 12.00 u: dhr. Samuel M. Heuts, MSc.	15-02, 14.00 u: mw.drs. Marieke G.H.C. Reinders
07-02, 14.00 u: mw. Elham E. Amin, MSc.	15-02, 16.00 u: Afscheidscollege prof.dr. Wim Riedel
07-02, 16.00 u: dhr.ing. A.A.L. (Roberto) Traversari	20-02, 12.00 u: mw. Frauke Meyer, MSc.
08-02, 12.00 u: dhr.drs. A.F.M. (Toon) Boselie	21-02, 14.00 u: mw. Suzan M.W. Wetzels, MSc.
08-02, 14.00 u: mw. Chenxing Eleana Zhang, MSc.	21-02, 16.00 u: mw. Laura Kasper, MSc.
08-02, 16.30 u: Inauguratie prof.dr. Sandro Gelsomino	22-02, 10.00 u: dhr. Luuk de Wert, MSc.
13-02, 10.00 u: mw. Carlota Bussolo de Souza, MSc.	22-02, 10.45 u: mw. Ancui Liu, MSc.
13-02, 12.00 u: dhr. Péter Bayer, MSc.	22-02, 12.00 u: dhr. Ivo Eijkenboom, MSc.
13-02, 16.00 u: dhr. Jean D.O.A. Nyakayiru, MSc.	22-02, 14.00 u: dhr. Mitchell Bijnen, MSc.
14-02, 14.00 u: mw. Barbara Beckers, MA	22-02, 16.30 u: Inauguratie prof.dr. Joost à Campo
14-02, 16.00 u: mw. Gabrielle P.A. de Lijster-van Kampen	28-02, 14.00 u: dhr. Kars M.A.G. Mennens, MSc.
	28-02, 16.00 u: dhr. Tiuri van Rossum, MSc.

A LIFE CHANGING EXPERIENCE

Doe mee en schrijf je in:
opgevenisgeenoptie.nl

Alpe d'HuZes

MARTNER VAN

KWF KANKER BESTRIJDING

Interne vacatures

- **Secretaresse/Beheerder** bij het departement Kwantitatieve Economie en het nieuwe departement Business Analytics, SBE, 22.8-38 uur
Vacaturenummer: AT2018.362
- **Postdoctoral research position** (3 years) at the department of Cognitive Neuroscience/FPN, 36-40 hours
Vacancy number: AT2019.029
- **PhD candidate** position GraSage project, FSE, 38 hours
Vacancy number: AT2019.030
- **Medewerker Front Office** – 2, FHML, 21.6-24 uur
Vacaturenummer: AT2019.031
- **Secretaresse** FHML/School for Cardiovascular Diseases/CARIM-Fysiologie, 36-40 uur
Vacaturenummer: AT2019.032
- **Promovendus** FHML, CAPHRI, HAG vervolgproject 'De Gezonde Basisschool van de Toekomst', 36-40 uur
Vacaturenummer: AT2019.033
- **Assistant professor** in Cyber-security and Politics at the FASoS, Department of Political Science, 6-year tenure-track position, 38 hours
Vacancy number: AT2019.034
- **Assistant professor** in EU Politics and EU Policy-making at the FASoS, Department of Political Science, 6-year tenure-track position, 38 hours
Vacancy number: AT2019.035
- **Assistant professor** in International Relations at the FASoS, Department of Political Science, 6-year tenure-track position, 38 hours
Vacancy number: AT2019.036
- **Assistant professor** in Social and Political Philosophy at the FASoS, Department of Philosophy, 6 year tenure track position, 38 hours
Vacancy number: AT2019.037
- **Assistant professor** in Cultural History (19th and 20th centuries) at the FASoS, Department of History, 6 year tenure-track position, 38 hours
Vacancy number: AT2019.038
- **Medewerker Studentzaken 3**, FHML, 28.8-32 uur
Vacaturenummer: AT2019.039

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl.
Klik op de link "Werken bij de UM" en vervolgens op "Vacatures".
Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheersseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht).

www.maastrichtuniversity.nl

cato

Toevluchts- oord

Het is half zes 's avonds en ik stap de trein uit. Wat fijn dat het nog licht is! Vervolgens de bus in, lijn vijf over de Maas, langs de Markt en omhoog richting Emmaplein. Daar stap ik uit. Even een blik werpen op *Emmaklapse* ("Klapse" is Duits voor "gesticht"), het huis waar ik maanden geleden nog menig feestje zag eindigen met een bezoekje van de Maastrichtse politie. Ik vraag me af of de burens nog steeds zulke klikspanen zijn, en of ik zelf ook zo moeilijk zal doen wanneer ik later met drie koters naast een studentenhuis woon. Ik loop verder, langs de pizzeria en vervolgens mijn vorige straatje in. Toen ik vertrok krulde de roos wulps om de garage-deur heen. Inmiddels is 'ie uitgebloeid en hangen er ijspegeltjes aan zijn doorns. Ik ben in Maastricht voor een alumnidiner met mijn vroegere studiegenoten. Als ik aankom in het restaurant voel ik ineens weer die bekende spanning uit mijn eerste jaar. Wie zijn deze mensen? Waar moet ik heen? Gelukkig is Ina daar, de vrouw die mij tijdens mijn semester in Australië plaatjes van paarse *Jacaranda* bomen stuurde om mij van mijn heimwee af te krijgen. Mijn steun en toeverlaat in moeilijke tijden. Terwijl ze mij een sticker met mijn naam aanreikt zakt de stress. En vanaf dat moment zoekt de avond voorbij. Ik klets met wat oude bekenden, knuffel even met mijn maatje uit Amsterdam en beweeg mij naar het buffet. Na het eten haal ik mijn Berlijnse maatje op, en samen lopen we naar de beruchte avondwinkel op de Brusselsestraat. Vervolgens de heuvel weer op, naar een huisfeestje. Terwijl mijn besef van tijd wegeeft beleef ik een avond als vanouds. Dansen, omhelzingen, locatie-wisselingen, bijkletsen op technodreunen en naar bed wanneer het licht wordt. De volgende dag ontbijten we om drie uur 's middags en eten we taart om het leven (en de verjaardag van een vriendin) te vieren. Nog even koffie met drie andere vrienden, een bezoekje aan nóg twee zielsverwanten, en dan lijn vijf weer in: de heuvel af. En dan, precies vierentwintig uur later, stap ik doodmoe de trein weer in. Terwijl we langs het bekende riedeltje zoeven (Sittard, Roermond, Weert...) bedenk ik dat de rollen inmiddels omgedraaid zijn: nu is Amsterdam mijn thuisbasis, en Maastricht mijn toevluchtsoord. Mijn maitresse? Daar kan ik wel mee leven.

Cato Boeschoten

“Een trainer? Hè? Jullie kunnen toch al fietsen?”

Praeses Dutch Mountains versus *Praeses T.S.G. 51°45'*

Thijs Hermkens (23), vierdejaars bouwtechnische bedrijfskunde (Zuyd Hogeschool), is voorzitter van de Maastrichtse Studenten Mountainbike- en Wielervereniging Dutch Mountains

Aantal actieve leden: 55

Betekenis Dutch Mountains: “De naam zegt het al, de Nederlandse bergen, de Limburgse heuvels dus.”

Han Maas (21), derdejaars gezondheidswetenschappen, is voorzitter van T.S.G. 51°45' (Tragos)

Aantal actieve leden: 20

Betekenis T.S.G. 51°45': “Tragos Streek Genootschap, plus de coördinaten van de plaats waar de Rijn Nederland binnenstroomt. Wij zeggen: kwart voor 52.”

Han Maas moet eerst maar even die merkwaardige dispuutsnaam uitleggen. Hun website meldt dat ze zo'n dertig jaar geleden zijn opgericht door drie Twentenaren, Tukkers. “Die vonden Limburg maar niks, ze voelden zich hier niet thuis, het dispuut was bedoeld voor Tukkers. Maar dat viel niet vol te houden, er waren er niet genoeg. Toen was het voor mensen van boven de rivieren; dat viel ook niet vol te houden.”

Waar kom jij vandaan dan?

“Haha, uit Someren, onder Eindhoven. Ja, ik ben in Twente geweest, ben er één keer doorheen gereden. De leden komen nu uit het hele land, van Friesland tot Limburg.”

Thijs Hermkens: “Hoeveel Tukkers hebben jullie dan nog?”

Maas: “Op dit moment één officiële. Die dus uit Twente komt.”

Toch schrijft Maas in het 'voorwoord' van de dispuutswebsite dat de lezer een inkijkje krijgt in 'het leven van de gemiddelde Tukker'.

Maas: “Ja, ach, het is een soort standaardtekst die met hele kleine wijzigingen elk jaar door de nieuwe voorzitter wordt overgenomen. Ik zet er mijn naam onder, dat is het wel zo'n beetje.”

Er valt nog meer interessants te lezen op die site, bijvoorbeeld dat de leden 'autoriteitsproblemen' hebben en zich 'laten meesleuren tot in het extreme'.

Dat belooft wat.

Maas: “Die autoriteitsproblemen, dat heeft te maken met de mores in de studentencultuur, regeltjes waar je je aan moet houden.” Met een brede grijns: “Wij staan erom bekend dat we die met een korreltje zout nemen. Dus als we om negen uur op de kroeg moeten zijn, komen wij liever wat later. Nee, dat vinden ze bij Tragos niet leuk; soms gaan ze dan zeiken, soms passen wij ons aan.” En dat extreme? Maas denkt verwoed na, hij heeft niet echt een voorbeeld. Maar hij blijft broeden.

Thijs, zondagochtend stond er bij UM-sport maar één fietser van DM klaar.

Hermkens: “O ja, eentje maar?”

Ik hoorde wel dat er een paar op weg naar het sportcentrum - daar starten we altijd - gevallen zijn. IJs op de weg, gladde bochten. Ik vind het eigenlijk niks, fietsen op de weg in de winter. Dan ga ik liever mountainbiken. Maar als het goed weer is zit ik het liefst op de weg. Je komt verder, je ziet veel meer van de omgeving, en met een groepje is het gezellig.”

DM is er voor het fietsen, maar fanatisme is niet verplicht. En ze doen ook wel eens iets anders, weekendjes met droppings bijvoorbeeld. Er zitten wedstrijdrijders bij, naast relaxtere toerfietzers. Uiteraard wordt er getraind, met trainers. Maas kijkt verbaasd: “Hè? Jullie kunnen toch al fietsen? Wat moeten die

jullie nog leren dan?”

Hermkens: “Interval, duurtraining, ook conditie, of tijdrtraining.”

Maas knikt. Hij is geen fietser, vroeger wel een voetballer. Hij speelde zelfs in de selectie van zijn club, thuis in Someren. Eenmaal student en dispuutslid werd dat allemaal wat te veel. Finito dus.

Ben je goed? Dat je in de selectie speelde...

Maas lacht: “Het is maar een klein dorpje hoor!”

En dan herinnert hij zich ineens toch iets extreems van zijn dispuut: “Disputen hebben zo'n bierblad, met twintig gaten erin. Wij hebben een tractorband, echt een joekel, met gaten aan de zijkant. Dat is best extreem toch? Hij staat bij iemand die het dichtste bij Tragos woont en een beetje plek heeft. De afspraak is: als op woensdagavond de nieuwslezer van het NOS-journaal een blauwe, gele of zwarte das draagt - dat zijn onze kleuren - dan moet de band mee naar Tragos. Ja, dan moeten ze hem door de stad rollen. En negen van de tien keer draagt de nieuwslezer een blauwe of zwarte das, haha.”

Over bier gesproken, Maas wil weten of DM bij hun weekendjes, in de Vogezen bijvoorbeeld, “alleen maar trainen, of ook een biertje hier en daar?” Hermkens: “Ja hoor, op de laatste avond.”

Wachten jullie als iemand lek rijdt?

“Ja, en bovenop een berg ook. In oktober reden we met twee groepen van vijftien naar Malmedy, zo'n 100 kilometer, één groep reed vier keer lek. Die kwamen dus pas in het donker aan. Er was ook een valpartij, een jongen had zijn hele gezicht open, twee tanden gebroken, hij moest daar naar een ziekenhuis. We hebben altijd een auto mee. Zijn ouders zijn gebeld, niet zo leuk allemaal. Kijk, vallen hoort een beetje bij wielrennen, maar dit was heftig. Wat wel prettig is, we hebben nogal wat geneeskundestudenten in de club.” Maas: “Wij ook. Is handig op onze weekendjes.”

Hermkens: “Blijft er dan iemand enigszins nuchter bij jullie? Bij ons is dat een ongeschreven regel.”

Maas: “Eigenlijk niet, nee, maar er is wel altijd iemand nog capabel. En als er iets met iemands gezondheid is, dan zijn er die geneeskundestudenten.” Een hele geruststelling.

Wammes Bos

Eerdere afleveringen op www.observantonline.nl

Foto: Joey Roberts

